31993R0339

17.2.1993 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L40/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 339/93

z dnia 8 lutego 1993 r.

w sprawie kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa produktów przywożonych z państw trzecich

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

a także mając na uwadze, co następuje:

produkty nie mogą zostać wprowadzone na rynek jeśli nie są zgodne z zasadami mającymi zastosowanie; a zatem Państwa Członkowskie odpowiedzialne są za przeprowadzanie kontroli ich zgodności;

w świetle zniesienia kontroli na wewnętrznych granicach Wspólnoty zgodnie z art. 8a Traktatu, Państwa Członkowskie powinny, przy sprawowaniu kontroli nad zewnętrznymi granicami, działać zgodnie z porównywalnymi, szczegółowymi zasadami w celu uniknięcia jakichkolwiek zakłóceń mogących niekorzystnie wpłynąć na bezpieczeństwo i zdrowie;

w przypadku towarów z państw trzecich organy celne powinny być ściśle zaangażowane w operacje kontroli rynku oraz w systemy informacyjne przewidziane zgodnie z przepisami wspólnotowymi i krajowymi, w poszanowaniu dla kompetencji i środków, jakimi dysponuje dana administracja krajowa;

w szczególności, jeżeli organy celne podczas przeprowadzania kontroli towarów dopuszczonych do wolnego obrotu stwierdzą, że produkty wykazują niektóre cechy wzbudzające duże wątpliwości co do istnienia poważnego i bezpośredniego ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa, powinny zawiesić dane produkty i poinformować organy krajowe odpowiedzialne za kontrolę rynku, aby mogły one przedsięwziąć odpowiednie działania;

to samo powinno się stosować, kiedy w takich samych okolicznościach organy celne stwierdzą brak dokumentacji towarzyszącej produktom lub/i odkryją, że produkty nie są oznakowane tak jak tego wymagają przepisy wspólnotowe lub krajowe w sprawie bezpieczeństwa produktów obowiązujące w Państwie Członkowskim, w którym dopuszczenia produktów do swobodnego obrotu jest przewidywane;

w interesie skuteczności i koordynacji Państwa Członkowskie powinny wyznaczyć krajowy organ lub organy odpowiedzialne za kontrolowanie rynku, które powinny być zawiadamiane przez organy celne w przypadkach określonych powyżej;

po zawiadomieniu odpowiedzialny organ powinien sprawdzić zgodność danych produktów ze wspólnotowymi lub krajowymi przepisami w sprawie bezpieczeństwa produktów;

jednakże organ taki powinien działać w możliwie krótkim czasie wobec określonych powyżej wątpliwości oraz międzynarodowych zobowiązań wprowadzonych przez Wspólnotę, w szczególności w odniesieniu kontroli zgodności z normami technicznymi;

dlatego jeżeli organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku nie podejmą działań, włączając przyjęcie tymczasowych rozwiązań ochronnych, w tym samym czasie zatrzymany produkt powinien być dopuszczony do swobodnego obrotu, jeśli wszystkie inne formalności przywozowe zostały dopełnione;

jednakże rozporządzenie to powinno, w celu zapewnienia spójności, mieć zastosowanie tylko wtedy, kiedy zasady wspólnotowe dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa nie zawierają przepisów szczególnie odnoszących się do organizacji kontroli granicznych w sprawie szczególnych towarów;

kontrole takie powinny odbywać się, z jednej strony, zgodnie z zasadą proporcjonalności i tym samym ściśle zgodnie z potrzebami, a z drugiej strony, ze zobowiązaniami zawartymi w Międzynarodowej Konwencji w sprawie Harmonizacji Kontroli Granicznej Towarów, zatwierdzonej przez Wspólnotę na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1262/84 ([2]);

w celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa działań przywozowych Komisja oraz każde Państwo Członkowskie powinny starać się zapewnić przejrzystość środków podjętych w celu wprowadzenia tego rozporządzenia, podczas gdy Państwa Członkowskie powinny dostarczać sobie nawzajem konieczną pomoc;

([1]) Dz.U. C 329 z 15.12.1992, str. 3.

([2]) Dz.U. L 126 z 12.5.1984, str. 1.

ponadto, organy celne powinny posiadać informacje konieczne do wykonywania obowiązków służbowych, czerpane z jednej strony ze znajomości produktów lub poszczególnych kategorii produktów, z drugiej zaś ze znajomości oznakowania produktów i towarzyszącej im dokumentacji;

wykonywanie niniejszego rozporządzenia musi być kontrolowane tak, aby w miarę potrzeby można było dokonać koniecznych poprawek;

niniejsze rozporządzenie tworzy integralną część wspólnej polityki handlowej; ogranicza się ono do wymogów sprawnego wykonywania kontroli produktów przywożonych z państw trzecich, aby zapewnić ich zgodność z przepisami bezpieczeństwa produktów obowiązującymi na rynku Wspólnoty;

kontrole takie powinny odbywać się zgodnie z zobowiązaniami nałożonymi na Wspólnotę przez GATT w celu prowadzenia handlu na niedyskryminacyjnych podstawach oraz przez GATT Kodeks Barier Technicznych w Handlu, zgodnie z którym kontrole nie powinny być stosowane jako środki tworzące przeszkody w handlu międzynarodowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:

— „organ krajowy odpowiedzialny za kontrolowanie rynku" oznacza organ lub organy krajowe wyznaczone i zobowiązane przez Państwo Członkowskie do kontroli zgodności towarów wprowadzanych na rynek wspólnotowy lub krajowy, gdzie obowiązuje ustawodawstwo krajowe lub wspólnotowe,

— „dokument towarzyszący" oznacza każdy dokument fizycznie towarzyszący produktowi wprowadzanemu na rynek zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem krajowym lub wspólnotowym,

— „oznakowanie" oznacza każde oznakowanie lub etykietowanie, w które produkty muszą być zaopatrzone zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem krajowym lub wspólnotowym, i które poświadcza zgodność danych produktów z tym ustawodawstwem,

— „organy celne" oznaczają organy odpowiedzialne, między innymi, za stosowanie ustawodawstwa celnego.

Artykuł 2

Jeśli w ramach kontroli wykonywanej w związku z towarami przeznaczonymi do swobodnego obrotu organy celne stwierdzą, że:

— produkt lub grupa produktów wykazują niektóre cechy nasuwające poważne wątpliwości co do istnienia poważnego i bezpośredniego ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa w przypadku użycia danego towaru w normalnych i przewidywalnych warunkach, i/lub

— produktowi lub grupie produktów nie towarzyszy dokumentacja lub oznakowanie zgodne ze wspólnotowymi lub krajowymi przepisami bezpieczeństwa obowiązującymi w Państwie Członkowskim, w którym dopuszczenie do swobodnego obrotu nastąpi,

organy te zawieszą dopuszczenie danego produktu lub grupy produktów do swobodnego obrotu i niezwłocznie zawiadomią organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku.

Artykuł 3

Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, która stosownie informuje inne Państwa Członkowskie o organie lub organach krajowych odpowiedzialnych za kontrolowanie rynku, wyznaczonych przez Komisję do udzielania informacji w każdym przypadku, gdy stosuje się art. 2.

Artykuł 4

1. Organ krajowy odpowiedzialny za kontrolowanie rynku jest w stanie działać w związku z produktami zatrzymanymi przez władze celne na podstawie art. 2. W przypadku braku takich działań stosuje się art. 5 akapit drugi.

2. W przypadku towarów psujących się organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku oraz organy celne zapewnią, na ile to możliwe, aby stawiane przez nich wymogi dotyczące składowania towarów lub parkowania pojazdów używanych do ich transportu nie zagrażały przechowywaniu tych towarów.

Artykuł 5

Jeżeli, po interwencji zgodnej z art. 4, organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku stwierdzą, że dany produkt nie stanowi poważnego i bezpośredniego ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa i/lub nie może być uważany za niezgodny z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi w sprawie bezpieczeństwa produktów, dany produkt jest dopuszczany do swobodnego obrotu, pod warunkiem że wszystkie inne wymogi i formalności zostały spełnione.

Będzie to miało także zastosowanie, jeśli w ciągu trzech dni roboczych od zatrzymania produktu organy celne po zastosowaniu art. 2 nie zostaną powiadomione o żadnych działaniach, ani środkach zapobiegawczych, podjętych przez organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku.

Artykuł 6

1. Jeżeli organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku stwierdzą, że dany produkt stanowi poważne i bezpośrednie ryzyko, podejmą środki zakazujące wprowadzenia produktu na rynek, zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi lub krajowymi, oraz zwróci się do organu celnego o załączenie następujących adnotacji na fakturze handlowej produktu i na każdym innym towarzyszącym mu dokumencie:

— „Producto peligroso – nr se autoriza su despacho a libre practica – Reglamento (CEE) nr 339/93"

— „Farligt produkt – overgang til fri omsaetning ikke tilladt – forordning (EOEF) nr 339/93"

— „Gefaehrliches Erzeugnis – Ueberfuehrung in den zollrechtlich freien Verkehr nicht gestattet – Verordnung (EWG) nr 339/93"

— „Επικίνδυνο προϊόν — Δεν επιτρέπεται η ελεύθερη κυκλοφορία — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 339/93,"

— „Dangerous product – release for free circulation not authorized – Regulation (EWG) nr 339/93"

— „Produit dangereux – mise en libre pratique non autorisée – réglement (CEE) nr 339/93"

— „Prodotto pericoloso – immissione in libera pratica non autorizzata – regolamento (CEE) nr 339/93"

— „Gevaarlijk produkt – het in het vrije verkeer brengen ervan niet toegetaan – Verordening (EEG) nr 339/93"

— „Producto perigoso – colocação em livre pratica não permitida – Regulamento (CEE) nr 339/93."

2. Jeżeli organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku stwierdzą, że dany produkt nie odpowiada obowiązującym przepisom wspólnotowym lub krajowym w sprawie bezpieczeństwa towarów, podejmie on właściwe działania obejmujące, jeśli to konieczne, zakaz wprowadzania produktów do obrotu zgodnie z wymienionymi zasadami; w przypadku, kiedy zakaz wprowadzania do obrotu istnieje, organy krajowe zwracają się do organu celnego o załączenie następujących adnotacji na fakturze handlowej produktu i na każdym innym towarzyszącym mu dokumencie:

— „Producto nr conforme – nr se autoriza su despacho a libre práctica – Reglamento (CEE) nr 339/93,"

— „Ikke overensstemmende produkt – overgang til fri omsaetning ikke tilladt – forordning (EOEF) nr 339/93,"

— „Nicht konformes Erzeugnis – Ueberfuehrung in den zollrechtlich freien Verkehr nicht gestattet – Verordnung (EWG) nr 339/93,"

— „Ακατάλληλο προϊόν — Δεν επιτρέπεται η ελεύθερη κυκλοφορία — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 339/93"

— „Product not in conformity – release for free circulation not authorized – Regulation (EWG) nr 339/93,"

— „Produit non conforme – mise en libre practique non autorisée – reglement (CEE) nr 339/93"

— „Prodotto non conforme – immissione in libera pratica non autorizzata – regolamento (CEE) n. 339/93"

— „Niet-conform produkt – het in het vrije verkeer brengen ervan niet toegestaan – Verordening (EEG) nr 339/93"

— „Produto não conforme – colocação em livre practica não permitida Regulamento (CEE) nr 339/93."

3. W celach wprowadzenia niniejszego rozporządzenia będą stosowane *mutatis mutandis* przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych [1].

4. Jeżeli dany produkt jest zadeklarowany do odprawy celnej w innym miejscu przeznaczenia niż miejsce dopuszczenia do swobodnego obrotu i jeżeli organy krajowe odpowiedzialne za kontrolowanie rynku nie mają zastrzeżeń, adnotacje wymienione w ust. 1 i 2 będą również na tych samych warunkach załączone do dokumentów związanych z tym miejscem przeznaczenia.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie stosuje się tylko wtedy, jeżeli zasady wspólnotowe nie zawierają przepisów szczególnych odnoszących się do organizacji kontroli granicznych szczególnych produktów.

Niniejszego rozporządzenia w żadnym razie nie stosuje się do przypadków objętych regułami wspólnotowymi odnoszącymi się do kontroli fitosanitarnych, kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych oraz ochrony zwierząt.

Artykuł 8

W ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i w celu jego wykonania zostanie sporządzony spis produktów lub ich kategorii, które w kontekście zasad wspólnotowych, są bardziej szczegółowo omówione w art. 2 tiret drugie, zgodnie z procedurami określonymi w art. 9; spis sporządza się na podstawie doświadczenia i/lub przepisów o bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tą samą procedurą spis ten jest weryfikowany, jeżeli i kiedy jest to konieczne, w celu dostosowania go do nowych okoliczności wynikających z doświadczenia i rozwoju przepisów o bezpieczeństwie produktów.

Artykuł 9

1. Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

[1] Dz.U. L 144 z 2.6.1981, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 945/87 (Dz.U. L 90 z 2.4.1987, str. 3).

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekty środków przedstawiające - lub zmieniające - spis produktów lub ich kategorii, omówionych w sposób bardziej szczegółowy w art. 2 tiret drugie. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do pilności zamierzonych działań. Opinia wydawana jest większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada przyjmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3 a) Komisja podejmuje środki, które stosuje się natychmiast.

b) Jednakże jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią komitetu, są one natychmiast przekazywane przez Komisję Radzie. W takim przypadku:

— Komisja odracza stosowanie środków, o których zadecydowała na czas nie dłuższy - niż trzy miesiące od daty przekazania informacji,

— Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję w terminie określonym w pierwszym tiret.

Artykuł 10

Wszystkie Państwa Członkowskie przekazują Komisji cechy oznakowań i towarzyszącą dokumentację określoną w art. 1 oraz wymaganą przez zasady wspólnotowe lub ich własne reguły, a także z powodów instrukcji danych organom celnym w celu zastosowania art. 2 tiret drugie. Komisja niezwłocznie przesyła innym Państwom Członkowskim otrzymane informacje. Pierwsze cechy są przekazywane w terminie dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

1. Jeżeli, do celów stosowania niniejszego rozporządzenia, Państwo Członkowskie zdecyduje, że dla kontroli niektórych towarów powinny być wyznaczone specjalistyczne punkty odprawy celnej, zawiadamia o tym Komisję i stosownie pozostałe Państwa Członkowskie. Komisja w terminie publikuje spis specjalistycznych punktów odprawy celnej.

2. Ograniczenia, wynikające z obowiązku nałożonego w ust. 1, związane z przejazdem przez specjalistyczne punkty odprawy celnej, nie mogą być nieproporcjonalne do zamierzonych celów, jeśli chodzi o podmioty gospodarcze, z należytym uwzględnieniem rzeczywistych okoliczności, które mogą uzasadniać ten obowiązek.

Artykuł 12

Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, w terminie dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o przepisach, które przyjęły w celu wprowadzenia niniejszego rozporządzenia. Komisja powiadomi o tych przepisach inne Państwa Członkowskie.

Artykuł 13

W ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja złoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie stosowania rozporządzenia oraz zaproponuje wszelkie zmiany, które uważa za właściwe. Do celów sporządzenia tego sprawozdania Państwa Członkowskie dostarczają Komisji odpowiednie informacje dotyczące sposobu stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zakresie statystyk dotyczących zastosowania art. 6.

Artykuł 14

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie jeden miesiąc po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 lutego 1993 r.

W imieniu Rady

J. TRØJBORG

Przewodniczący